

man bekvemme sig til at gaa til en Folkeafstemning til Afgørelse deraf, og det er det, man fra Venstres Side har nægtet.

Endelig siger den højtærede Minister, at vi kunde rose os i Udlandet af, at vi gik i Spidsen med Hensyn til Indskrænkninger i vort Militærvæsen, og saa stillede han overfor hinanden Udgifterne i 1913—14 og Udgifterne efter den nye Ordning, men vel at mærke saaledes, at i Udgifterne 1913—14 medregnede han alle de ekstraordinære Udgifter til Fæstningsanlæg, som paa det Tidspunkt var bevilget, hvorimod han aldeles ikke regnede med den Del af de 10 Millioner, der vil komme til Udbetaling de følgende Aar. Kort sagt, den højtærede Minister sammenstillede Ting, der aldeles ikke svarede til hinanden. Hvis man vilde stille overfor hinanden de ordinære Udgifter, var det den Gang et Par og tyve Millioner, nu nogle og Fyrre, det vil sige omtrent det dobbelte. Og det vil sige, at naar Pristallet er 190, er der ingen Nedsættelse. Den højtærede Minister siger, at vi kunde staa glade og stolte frem i Folkeforbundet og pege paa Danmark. Saaledes forstod jeg hans Udtalelser. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at den Opgave, vi havde ved det sidste Møde, var at væge Danmark mod Bebrejdelser fra fransk Side, idet de franske Ordførere mente med de Tal i Haanden, der var opgivet af den danske Regering for vore Udgifter, at kunne paapege, at Danmark ikke havde nedsat sine Militærudgifter i Forhold til Krigstiden i samme Omfang som Frankrig. Jeg har tidligere oplyst, at dette var forkert, det beroede paa, at man fra den høje Regerings Side havde opstillet et Budget, der var af en urigtig Karakter, idet man havde opretholdt for høje Militærudgifter for at kunne sammenligne dem med den kommende Opgørelse og saa senere kunde sige: Se, hvor vi sparer! Nej, vi har intet at rose os af paa dette Omraade. I Forhold til Udgifterne 1913—14 staa vi omtrent ved det samme. Det er naturligvis glædeligt, at det ikke er mere; men de Løfter og Tilsagn, der var givet, hele den Forudsætning, hvorunder Regeringen optraadte ogsaa under Valgene i 1920, var, at der skulde foregaa en betydelig Indskrænkning, og det er ikke sket.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 70 Stemmer mod 59.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov for Færoerne om den kommunale Beskatning.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 3962).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—49 (se Tillæg A. Sp. 4929) *samt dets Overgang til tredje Behandling* *vedtoges* uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 14. April 1920 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4983).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Hedelund: Naar man gennemlæser det Lovforslag, der her foreligger til Behandling, og man samtidig er kendt med de Foranstaltninger, der iværksættes for at forebygge Mund- og Klovesygens Udbredelse, saa studser man uvilkaarligt ved at se, at de her foreslaede Foranstaltninger er Foranstaltninger, som allerede i lang Tid har været praktiseret. Forklaringen faar man imidlertid ved at gennemlæse Bemærkningerne til Lovforslaget, hvor en Sætning stadig gaar igen, nemlig denne: der foreligger ikke egentlig Lovhjemmel hertil. Naar dette er Tilfældet, er jeg for mit Vedkommende aldeles sikker paa, at det er paa høje Tid, at disse Foranstaltninger, der i Praksis har vist sig at være ganske udmærkede og har virket heldigt til Sygdommens Bekæmpelse, bliver lovfæstet.

I Lovforslagets § 1 findes der en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Landbrugsministeren kan derhos træffe de til Sygdommens Bekæmpelse fornødne Foranstaltninger“. Naar denne Bestemmelse er indsat her, tror jeg at vide, at det skyldes dette, at enkelte Politimestre har stillet sig noget uvillige, idet de med Loven af 14.